

Με άλλη φωνή στη λογοτεχνία

Η μαρτυρία της γυναίκας του γαλατά

[Από τις *Κλειστές Πόρτες* του Κώστα Μόντη]

Έχουν περάσει μερικοί μήνες από την επιστροφή του ή μάλλον, έχουν περάσει μερικοί μήνες από τότε που ήρθε να μείνει μαζί μας, ένας άντρας που ήταν ο άντρας μου, όπως έλεγαν, αλλά εγώ αρνούμουν να το πιστέψω. Δεν του έμοιαζε καθόλου, ούτε στην όψη, ούτε στο ανάστημα. Ο άντρας αυτός ήταν παραμορφωμένος, ταλαιπωρημένος, δεν του είχε μείνει κουράγιο και δύναμη να σταθεί όρθιος στα πόδια του. Οι πληγές στο πρόσωπο του φανέρωναν το οδυνηρό παρελθόν του, ήταν έντονες ακόμη, όπως και αυτές στο υπόλοιπό του σώμα. Πιο έντονες όμως, ήταν αυτές στην ψυχή και το μυαλό του, που δεν τον άφηναν να κοιμηθεί, να ζήσει τη ζωή του απαλλαγμένος από τον φόβο και τις αναμνήσεις από τα βασανιστήρια που του έκαναν όταν τον κρατούσαν αιχμάλωτο στα κρατητήρια της Κοκκινοτριμιθιάς. Προσπάθησα αρκετές φορές να μάθω τι βάσανα υπέφερε εκεί, αλλά πώς μπορεί ένας άνθρωπος να περιγράψει με λόγια τέτοια φρίκη; Έβλεπε το κενό συνεχώς με ένα αδιαπέραστο κενό βλέμμα.

Αμέτρητα άδεια μπουκάλια γέμιζαν το τραπέζι. Κι όταν εγώ αμίλητη τα μάζευα, τα παιδιά ρωτούσαν τι έχει ο πατέρας τους. Τους έλεγα πως είναι άρρωστος. Όμως αυτά καταλάβαιναν. Όλη η γειτονιά καταλάβαινε, αλλά δε μιλούσε. Δεν υπήρχαν λόγια που να ταιριάζουν. Η μόνη παρηγοριά ήταν η σιωπή.

Ο χρόνος κυλούσε, μα οι πληγές δεν επουλώνονταν. Ο άντρας που αντικρίζω μπροστά μου δεν είναι ο άντρας μου, δεν τον αναγνωρίζω. Ο άντρας μου έχει πεθάνει εδώ και καιρό, μα συνεχίζει να ζει μέσα στις καρδιές μας. Η γειτονιά δεν τον έχει ξεχάσει.

Στεφανία Παρασκευαΐδου Γ4